

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: I. C., narozený dne x
státní příslušností x
t. č. bytem v ČR: x

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2023 č. j. OAM-32/ZA-ZA11-K01-2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval individuálně, neboť podklady neobsahují žádnou informaci o jednání soukromých osob a faktické možnosti se domoci ochrany u státních orgánů. Žalobce se v rámci země původu přestěhoval a změnil si jméno, ale i tohle soukromé osoby skrze tamní orgány činné v trestním řízení zjistily. Snažil se řešit své problémy u policie, která jeho stížnost pouze přijala, ale nijak nekonala. Podotkl, že na policii se po svém napadení neobrátil, jelikož mu bylo vyhrožováno smrtí jeho rodiny a podpálením

domu. Měl za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí více soustředil na válku na Ukrajině a situaci v Podněstří, přestože to jako důvod své žádosti o azyl neuvedl. Nesouhlasil s argumentací žalovaného, že případné problémy se soukromými osobami musí řešit za pomoci právních mechanismů, které má v zemi původu k dispozici. Měl za to, že pro takové úvahy nejsou ve správním spise jakékoliv informace. Žalovaný pak měl dle jeho názoru zjistit, zda je pomoc kompetentních orgánů ve vlasti dostupná a zda je skutečně účinná. V závěru žaloby poukázal na to, že z rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný hodnotil jeho výpověď z hlediska věrohodnosti a jejího dopadu na posouzení Moldavska jako bezpečné země původu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť při rozhodování vzal v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí a měl za to, že žalobce se mohl obrátit v případě nečinnosti policie na jiné bezpečnostní instituce nebo na nadřízený orgán policie. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 1. 2023, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 1. 2023, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 1. 2023, informace OAMP Základní přehled o zemi ze dne 2. března 2023, informace Bezpečnostní a politická situace v zemi stav březen 2023 ze dne 13. 3. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-32/ZA-ZA11-K01-2023 ze dne 27. 7. 2023.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 1. 2023 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti dne 16. 1. 2023 uvedl, že je gagauzské národnosti a moldavské státní příslušnosti. Je schopen se dorozumět rusky, moldavsky a turecky. Potvrdil, že je bez politického přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani politické skupiny a politicky se neangažoval. Je ženatý a jeho manželka společně s ním žádá o udělení mezinárodní ochrany. Z prvního manželství má dítě, které žije v Kišiněvě. Z Moldavska vycestoval dne 14. 10. 2021 a tři měsíce strávil v České republice. Naposledy vlast opustil dne 22. 8. 2022, kdy cestoval autem společně s manželkou přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko do České republiky. Mezi lety 1997 a 2016 žil v Rusku. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má dvě kýly a trpí chronickým zánětem slinivky, ale žádné léky pravidelně nebere a nenavštěvuje pravidelně lékaře. V roce 2016 byl odsouzen na 7 let jako spolupachatel, když jeho kamarádi vykradli dům. Za dobré chování byl podmíněčně propuštěn. Po propuštění jej našli bývalí spoluvězni a začali mu nabízet, aby vykonával nelegální činnosti. Následně uzavřel manželství se svou současnou ženou a rozhodli se otevřít společně menší autoservis. Převzal jméno manželky, aby ho nemohl nikdo najít. Pak za ním přišly nějaké osoby, které neznal, aby platil „daň“ ze svého podnikání. Krom peněz po žalobci chtěli, aby převážel drogy a peníze. Žalobce odmítl, poté začaly přicházet různé výhrůžky. Obrátil se na policii,

což vedlo k tomu, že byl konfrontován osobami, které ho navštívily v autoservisu, následně obdržel několik telefonátů z věznice a bylo mu sděleno, že se ví o tom, že kontaktoval policii. Nejdříve z důvodu obav o život vycestoval do České republiky, po návratu do země původu byl fyzicky napaden. Bylo mu řečeno, že pokud se obrátí na policii, tak za to zaplatí jeho otec a syn a že mu bude podpálen dům.

8. Při pohovoru dne 16. 1. 2023 žalobce sdělil, že vlast opustil kvůli výhrůžkám v říjnu roku 2021 adresovaným jak jemu, tak jeho rodině. Poté se do vlasti vrátil, jelikož měl za to, že se vše uklidnilo. V srpnu roku 2022 odjel z vlasti, jelikož proti němu bylo použito násilí a existovalo přímé nebezpečí ohrožení jeho života. Soukromé osoby mu začaly vyhrožovat v lednu roku 2020, často jej navštěvovaly v autoservisu. Výhrůžky žalobce policii oznámil dne 23. 6. 2021, policie oznámení ale nijak neřešila. Ptal se, jestli bude zahájeno nějaké trestní řízení, ale policie se vymlouvala a on pochopil, že věc řešit nebudou. Na nadřízený policejní orgán se neobrátil, jelikož měl strach o svou rodinu. Svou situaci by nemohl řešit přestěhováním, neboť i po změně příjmení byl uvedenými osobami na území dohledán a měl by další potíže. V případě návratu se obával o život svůj a svých příbuzných.
9. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil stížnost, kterou podal v zemi původu u policie, ze které vyplývá, že žádá policejní orgány, aby pohnaly k odpovědnosti K. N., který se dne 1. 3. 2021 zadlužil na základě sepsané kupní smlouvy. N. K. odmítal uhradit zbytek peněz dle smlouvy, kromě toho v autoservisu žalobce poškodil automobil. Odváděl nekvalitní práci a způsobil škodu, kterou musel žalobce nahradit a napravit ze svého. Dne 22. 6. 2021 na telefonní číslo žalobce volali neznámí lidé, kteří se představili ve smyslu, že jsou z vězení, volající se představil jako G. a začal požadovat, aby žalobce vydal N. K. automobil a pokud tak žalobce neučiní, vyplynou z toho důsledky.
10. Žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím č. j. OAM-32/ZA-ZA11-K01-2023 ze dne 27. 7. 2023 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona azylu.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
14. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

15. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
16. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
17. Dle názoru soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody, stěžejním důvodem, pro který žádal o udělení mezinárodní ochrany, bylo pronásledování soukromými osobami po propuštění z vězení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může tedy v případě pronásledování ze strany soukromých osob využít ochrany státních orgánů. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dlužích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě, kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).*“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Soud se tedy plně ztotožňuje s odůvodněním žalovaného a odkazuje na něj. Z azylového příběhu žalobce je rovněž zřejmé, že podal stížnost na policii na osobu N. K., po kterém požadoval uhrazení dluhu z kupní smlouvy a úhradu škody, kterou způsobil v autoservisu žalobce. Žalobce ve stížnosti dále poukázal na to, že byl kontaktován mužem, který se představil jako G. a začal požadovat, aby žalobce K. vydal automobil. K. žalobci následně sdělil, že výhrůžky neskončí, dokud mu žalobce neodpustí dluh. Na policii se tedy primárně dožadoval, aby pohnala k odpovědnosti N. K., který se mu zadlužil na základě kupní smlouvy, současně však policii upozornil na vyhrožování ze strany soukromých osob. Policie jeho stížnost přijala, ale dle tvrzení žalobce se jí nezabývala. V posuzovaném případě je pak zřejmé, že žalobce se nepokusil kontaktovat jiné policejní oddělení či jiný nadřízený státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce z pronásledování soukromými osobami představovaly důvod pro udělení mezinárodní

ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není Moldavsko možné považovat za bezpečnou zemi původu.

18. Vzhledem k tomu, že žalobce rezignoval takřka na jakékoliv kroky vedoucí k získání ochrany před pronásledováním soukromými osobami v domovském státě, tak není možné se domnívat, že by mu adekvátní pomoc poskytnuta nebyla. Ze zpráv o zemi původu žalobce je zřejmé, že se uskutečnila reforma policie v souvislosti s přípravou na podání žádosti země o vstup do Evropské unie. V případě nečinnosti policie může zakročit úřad Veřejného ochránce práv, který je nezávislý a může zahájit vyšetřování na základě stížnosti. V zemi rovněž existuje úřad Generálního prokurátora. V Moldavsku tedy existují prostředky ochrany, které jsou dostatečně účinné, aby byla žalobci poskytnuta ochrana v zemi původu. Bylo tedy namístě, aby žalobce nejprve využil prostředky vnitrostátní ochrany, které mu jeho domovský stát nabízí. Žalovaný se touto problematikou řádně zabýval v napadeném rozhodnutí a zdejší soud na tuto část v detailech odkazuje.
19. Potřebu využít prostředků vnitrostátní ochrany setrvale judikuje též Nejvyšší správní soud, svůj postoj shrnul v rozsudku ze dne 25. 5. 2023, č. j.: 4 Azs 87/2023 – 41: „*V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, dovodil, že pronásledování i vážná újma mohou brozit jak ze strany státu, tak ze strany nestátních původců – soukromých osob. „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30). Stěžovatel ochrany ve státě původu nevyužil. Nedůvěra stěžovatele ve státní orgány země původu neodůvodňuje absolutní rezignaci na využití prostředků ochrany, které poskytují. Lze odkázat na rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49, č. 401/2004 Sb. NSS, nebo na aktuálnější usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, či ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26.“ V usnesení ze dne 17. 5. 2023 č. j.: 1 Azs 57/2023 – 30, Nejvyšší správní soud aproboval možnost domoci se vnitrostátní ochrany přímo ve vztahu k Moldavsku. Navíc, jak vyplývá z podkladů, žalobce zjevně svou situaci nevnímal dlouhou dobu příliš tíživě, neboť do České republiky naposledy přicestoval již dne 22. 8. 2022, o mezinárodní ochranu však požádal až dne 11. 1. 2023.*
20. Městský soud v Praze považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
21. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou dostatečné a nereflktují situaci žalobce, tak tuto Městský soud v Praze nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Moldavsku. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 1. 2023 a ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace OAMP Základní přehled o zemi ze dne 2. března 2023 (tedy z doby cca 2 měsíce po podání žádosti) a informace Bezpečnostní a politická situace v zemi stav březen 2023 ze dne 13. 3. 2023. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a jsou přiléhavé pro situaci žalobce. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81,*

ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 – 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“ Ve správním řízení, ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Moldavsku. Informace jsou sice poněkud obecné, ale pro posouzení skutečnosti, zda se žalobce může v zemi původu domáhat ochrany v případě pronásledování ze strany soukromých osob, jsou dostatečné, neboť Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu, a i z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu je možné dovodit, že v Moldavsku je možnost domoci se vnitrostátní ochrany.

22. Dle Městského soudu v Praze se žalovaný dostatečným způsobem a zcela v duchu zákona o azylu vypořádal s argumenty, které předestřel žalobce během správního řízení. Také s výpovědí žalobce se žalovaný vypořádal a správně aplikoval informace obsažené ve zprávách, které pro dané správní řízení obstaral, kdy je porovnal s tvrzeními žalobce a na základě podrobných úvah vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rovněž nikterak nezpochybňoval výpověď žalobce (proto nehodnotil její věrohodnost) a řádně se zabýval veškerými důvody, pro které podal azylovou žádost a dospěl k závěru, že žalobce mohl využít prostředků vnitrostátní ochrany z důvodu svých problémů se soukromými osobami.
23. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
24. Městský soud v Praze má za to, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2024

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně